

Rectificatie. — In Bryologische Aanteekeningen door Fr. Verdoorn zijn de cliché's van de figuren 1 en 3 verwisseld; men diene dus de onderschriften dienovereenkomstig te veranderen. R.

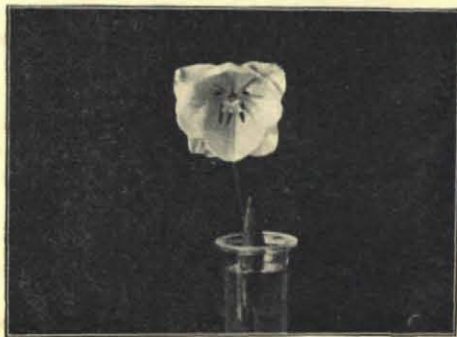
Zee-aquariumdieren zijn op aanvraag en zoover de voorraad strekt gratis te verkrijgen bij F. L. v. d. Velde, Geest 60, Den Haag.

Beflijster in Mei. — Op 4 Mei 1927 vond ik een dood exemplaar van een mannetjes Beflijster (*Turdus torquatus*) op ons buiten „Scherpenhof” te Soesterberg. Het was een geheel gaaf mooi exemplaar, nog niet volkomen zwart. L. C. VON SON.

Waterhoen in Thijsses hof. — In den Planten- en Vogeltuin in het Bloemendaalsche Bosch is het vorig jaar een paar waterhoentjes komen broeden en ook dit jaar hebben zij er hun nest gemaakt precies in dezelfde lisschenpol. Door de zomerregens en zomerstormen is die pol onbruikbaar geworden en nu hebben ze voor het tweede broedsel een nest gebouwd in den buitenrand van de lischdodden, een heel mooi nest en de vogels broeden daar rustig ten aanschouwe van een even rustig publiek. We zien telkens hoe een of meer jongen van het eerste broedsel, die nu al aardig groot beginnen te worden af en toe het nest beklimmen en naast den broedenden vogel gaan zitten; je zoudt zeggen, om te helpen broeden, maar eigenlijk geloof ik, dat het hun doodeenvoudig te doen is om rust en warmte. In ieder geval doet het heel plezierig aan, om te zien, hoe die groote jongen aangetrokken blijven tot het ouderlijk huis.

Vrijdagavond 8 Juli kwam een halftamme wilde eend aanvliegen over de boomen en streek neer in onze rustige vijver, waar ook wel wat te bikken valt. Dat was niet naar den zin van de waterhoentjes. Een van de twee ouden zwom lijnrecht op de eend af en toen hij die tot op een meter of acht genaderd was vloog hij op en in een flauwe bocht dicht over het water vliegend chargeerde hij pal op de eend af, die kwakend wegzwoom, maar rust kreeg hij niet, want het waterhoen herhaalde telkens zijn aanval. Ook waterhoen nummer twee kwam er bij en zelfs enkele der oude jongen, doch deze meer als toeschouwers en aanhitters dan als medestrijders. Natuurlijk kon de eend daar niet tegen op, hij verdween weer over de boomen en heeft zich niet meer vertoond. Het was een zeer interessant, levendig en leerzaam schouwspel. T.

Bandvormingen. — Is het toeval, dat dit jaar zooveel en zoo velerlei vergroeiingen worden gevonden? Ieder jaar houd ik mij daarmee bezig, en ieder jaar krijgen mijn leerlingen opdracht op te letten en mij te brengen, wat ze aan merkwaardigs op dat gebied vinden. Wat ik ontvang, is quantitatief gewoonlijk niet groot en beweegt zich meest om dezelfde typen. Dit jaar zette het echter al dadelijk ongewoon druk in. Reeds toen de eerste madeliefjes zich vertoonden, ontving ik een exemplaar met drie geheel van elkaar gescheiden bloempes op één steel. Paardebloem volgde in rijke verscheidenheid. Daarvan alleen ontving ik een geheele verzameling, terwijl ik zelf er een vond met niet minder dan negen bloemen, alle nog in den knop en ieder door een eigen omwindsel omgeven, te zamen gezeten op een, natuurlijk aanzienlijk door de vergroeiing verbrede, bloemsteel. Een ruiker tulpen bevatte, door den gever niet eens opgemerkt, de hiernaast afgebeelde, zeer mooi gevormde, viertallige tulp. Het top punt werd echter bereikt in de vergroeiing van een gekweekt Madeliefje. Uit de duidelijk zichtbaar vergroeide onder-einden der stengeltjes (zie

Viertallige tulp.

fig. 1), verhief zich een bloemstengel (fig. 2) die de respectabele breedte had van ruim 9 cm, bij een lengte van 13 cm. en een normale dikte van $\pm 1\frac{1}{2}$ mm. De bloem zelf

vormde een doorlopend geheel van gele schijfbloempjes, omgeven door een breeden rand van witte buisbloempjes. Geen spoor van scheiding meer, die herinnerde aan vergroeiing

Fig. 1.

Fig. 2.

uit verscheidene normale bloempjes. Rondom deze (in dubbelzinnigen zin „samengestelde”) bloem, had zich de vergroeide stengel van de plant weer gesplitst en telde ik 39 afzonderlijke stengeltjes, waarvan vele reeds knoppen hadden, die normale bloemen beloofden te worden (op fig. 1 is vlak onder de duim duidelijk zulk een knop te zien). Kan dit aantal wijzen op 't aantal bloempjes, dat aan de vorming der monstrositeit heeft meegewerkt? Maar wat kan tot zooiets leiden?

't Geheel leek mij merkwaardig genoeg, om het ook de lezers van De Levende Natuur te laten zien.

R.

Vroegere broedplaatsen van Purperreiger en Lepelaar. — Van den heer P. L. Sloothoer te Giethoorn—Noord ontving ik dezer dagen inlichtingen over het voorkomen van Purperreigers en Lepelaars in Noordwestelijk Overijssel; ik acht zijn gegevens van voldoende belang om in de Levende Natuur gepubliceerd te worden.

Ook nu broeden wellicht nog enkele paren Purperreigers in dit waterrijke deel van Overijssel; door de aanstaande bemaling zullen vermoedelijk die paren verdreven worden.

In den Giethoornschen Polder broedden de Purperreigers ongeveer 35 jaren geleden, derhalve omstreeks 1890, nog in vrij groot aantal, zooals moge blijken uit de onderstaande mededeelingen van den heer Sloothoer:

„De Purperreigers waren zoo menigvuldig, dat wij in den Giethoornschen Polder soms een twintig nesten vlak bij elkaar vonden. Gingen wij het terrein met zijn weeken, moerassigen, met riet en biezen begroeiden bodem, dieper in, waarin wij soms tot onzen middel en verder wegzakten, dan vonden wij opnieuw veel nesten bij elkaar.

„Misschien broedden er in den polder wel 100 paren of meer. Ook buiten den polder nestelden Purperreigers in rietpollen en gagel. Hoeveel er buiten den polder waren, weet ik natuurlijk niet, daar de gelegenheid tot broeden voor de Purperreigers, Roerdompen, enz. duizenden bunders bedroeg.

„Vrij snel zijn de Purperreigers verdwenen, doordat, ondanks de ruime broedgelegen-